

A SZÍVE MÁR JÉGGÉ FAGYOTT...
DE A NŐÉRT LÁNGBA BORÍTANÁ A VILÁGOT!

twisted
LOVE

AVA & ALEX

ANA HUANG

PASSION
VALOGATÁS

Egy repedés. Egy olvadás.
És a szívében izzó tűz az egész világot felperzseli.

Alex Volkov igazi angyalarcú ördög, aki nem szabadulhat borzalmas múltjától. Egész életében egy rettenetes gyermekkori tragédia emléke kínozza, és miközben az üzleti életben elképesztő sikereket ért el, folyamatosan csak a bosszú járt a fejében. Nem sok ideje maradt a szív dolgaira. Amikor az élet úgy hozza, hogy neki kell vigyáznia a legjobb barátjának húgára, valami megmozdul a lelkében.

Ava Chen szabadlelkű fiatal lány, akit rémálmok gyötörnek, és akit egy olyan gyermekkor kísért, amelyre még csak emlékezni sem tud. De a fájdalmas múlt sem tudta megtörni: még mindig látja a szépséget a világban... és annak a férfinak a jeges külseje alatt is észreveszi az érző szívet, akit nem lenne szabad kívánnia.

A bátyja legjobb barátját.

A szomszédját.

Aki számára megváltás és végzet is egy személyben.

Az ő szerelmüknek nem lett volna szabad megtörténnie, mégis megtörtént. De olyan titkokat is a felszínre hozott, amelyek mindkettőjüket tönkretelhetik, és persze mindent, ami fontos a számukra.

Ana Huang

leginkább az erotikus New Adult kortárs műfajban alkot. Regényeiben az érdekes, változatos karakterek végtelenül rögzös és kanyargós utakon jutnak el a boldog végkifejletig, az olvasót pedig közben számos szórakoztató és pikáns jelenettel örvendeztetik meg. Az olvasás és írás mellett Ana sokat utazik, imádja a forró csokit, valamint egyszerre több kitalált pasival él romantikus kapcsolatban.

TUDJ MEG TÖBBET A SOROZATRÓL:

www.anahuang.com

www.facebook.hu/PassionValogatas

www.facebook.hu/DreamKonyvek

„Elragadó románc egy jégszívű, bosszúra éhes férfiről, akinek fagyos szíve olvadni kezd, amikor úgy alakul, hogy neki kell vigyáznia a legjobb barátja hűgára. A Twisted love kötelező olvasmány azoknak, akiket lenyűgöznek az ellenségekből lett szerelmesek történetei.” **Waterstones**

„Ezt a regényt tényleg egy ültő helyemben olvastam végig. Imádtam. Igazi klasszikus „szerelem a bátyám legjobb barátjával” történet olyan modern felfogásban, amely rögtön levett a lábamról. A regény tele van zavarba ejtő szerelmi jelenetekkel és gyönyörrel. Kötelező olvasmány!”

Bookseller

„A karakterek drámaisága és romantikája tökéletes egyensúlyban van. Az összes szereplő remekül ki van dolgozva, és egyszerűen imádnivalók. A párok között már az első pillanattól jól működik a kémia. A mélyben meghúzódó vonзалom pedig mindig a felszínre tör, amitől a történet már önmagában is lebilincselő.”

SERIESous Book Reviews

„A mű stílusa kiváló, könnyen olvasható, imádtam. Nagyon-nagyon tetszett, hogy az író a kettős nézőpontú elbeszélés technikáját alkalmazta. Minden karaktert szerettem. Főleg a lányokat, akik mind mások egy kicsit, különböző életstílussal. Összességében tetszett a könyv, és a sorozat többi részét is biztosan felveszem az olvasólistámra.”

BiblioJournal

ANA HUANG

twisted
LOVE

AVA & ALEX

— részlet —

1. FEJEZET

Ava

PERSZE, VAN ROSSZABB IS, MINT EGYEDÜL ÁLLDOGÁLNI a semmi közepén a szakadó esőben.

Például menekülhettem volna egy őrjöngő medve elől is, aki épp át akar hajszolni a következő évszázadba. Vagy ülhettem volna egy székhöz kötözve egy sötét alagsorban is, ahol az Aqua „Barbie Girl” című száma bömböl, amíg én kínomban le nem rágom a karomat, csak hogy ne kelljen azt a bugyuta refrént még egyszer hallanom.

De attól még, hogy egy helyzet lehetne rosszabb is, a valóság korántsem lesz kevésbé nagy szívás.

Nyugi. Gondolkodj pozitívan!

– Mindjárt itt lesz egy kocsi... *mindjárt.*

A telefonomat bámultam, próbáltam valahogy elnyomni a lelkemből feltörő frusztrációt, miközben az alkalmazásban kitartóan villogott, hogy „keresem a megfelelő fuvart”, bár nagyjából már fél órája ezzel hülyített.

Alapból nem lettem volna ennyire kibukva a szitutól, mert a mobilom legalább működött, meg a buszmegállónak hála nem is áztam el annyira, pedig tényleg esett rendesen. Csak hát Josh búcsúpartija egy óra múlva kezdődött, és még a tortájáért is be kellett ugranom, közben meg

már kezdett besötétedni. Általában olyan félig teli poharas lány vagyok, de azért én sem vagyok teljesen hülye. Mégis ki akarna a semmi közepén egyedül álldogálni sötétedés után? Hát, én biztos nem, egy kis főiskolás leányzó, akinek lövése sincs az önvédelemről.

Mégiscsak fel kellett volna venni azt az önvédelmi kurzust, amit Jules mondott.

Fejben végigpörgettem korlátozott számú lehetőségeimet. Az a busz, ami itt megállt volna, hétvégén nem járt. A legtöbb barátomnak nem volt kocsija. Bridgetnek igen, sőt neki még sofőrje is volt hozzá, de ő valami nagykövetségi bulin volt hétig. A telekocsis alkalmazásom meg tutira bedöglött, és rohadtul nem láttam erre elmenni egyetlen autót sem, amióta elkezdett szakadni az eső. Na nem mintha olyan nagyon stoppolni akartam volna. Láttam már elég horrorfilmet, köszi szépen.

Egy lehetőségem maradt, amit viszont marhára nem akartam meglépni. De hát, a muszáj nagy úr.

Megnyitottam a névjegyzéket a telefonon, és egy néma ima kíséretében ráböktem a hívásra.

Egy csengetés. Két csengetés. Három.

Jaj, vedd már fel! Vagy inkább ne. Nem tudtam eldönteni, mi lenne a rosszabb – ha itt kinyír valaki, vagy ha beszélnem kell a bátyámmal. Persze, arra is jó esélyem volt, hogy épp a bátyám fog kinyírni, mert képes voltam ilyen helyzetbe keveredni, de úgy döntöttem, ezzel ráérek később is foglalkozni.

– Mi a baj?

Kicsit felhúztam az orrom ettől az üdvözléstől.

– Én is örülök neked, kedves bátyuskám! Miből gondolod, hogy bármi baj lenne?

– Abból, hogy felhívtál – horkant fel Josh. – Hívni csak akkor szoktál, ha bajban vagy.

Mondjuk, ez igaz. Általában csak üzeneteket küldünk egymásnak, ráadásul a szomszédban lakik – ami amúgy

nem az én ötletem volt –, úgyhogy igazából üzenetekre sem nagyon volt szükségünk.

– Nem mondanám, hogy *bajban* vagyok – hebegtem. – Inkább... csak elakadtam. Szóval az van, hogy nincs a közelben busz, és képtelen vagyok kocsit fogni.

– Az istenit, Ava! Hol vagy?

Megmondtam neki.

– És mi a fenét keresel ott? Az egy órányira van a kampusztól.

– Jaj, nem kell a dráma! Volt itt egy eljegyzési fotózásom, amúgy meg kocsival kábé harminc perc. Jó, negyvenöt, ha nagy a forgalom.

Akkorát dörgött az ég, hogy a közeli fák ágai is beleremegtek. Ijedtemben még beljebb húzódtam a buszmegálló beállójába, de persze ettől nem lett sokkal jobb. A hatalmas szél már oldalról is beverte az esőt, úgyhogy kezdett átázni a ruhám, a hatalmas vízcseppek szúrtak, ahogy a bőrömnök csapódtak.

A vonal másik végéből valami zörgést hallottam, amit egy halk nyögés kísért.

Hegyeztem a fülemet, hátha csak rosszul hallottam, de nem. Megint. Egy másik nyögés.

Elkerekedett a szemem.

– Te most *szexelsz* valakivel? – próbáltam lehalkítani a hangomat, pedig a környéken nem volt egy lélek sem.

Az a szendvics, amit a fényképezés előtt még gyorsan bedobtam, hirtelen mintha vissza akart volna jönni. Annál semmi – ismétlem, semmi – sem undorítóbb, mint amikor egy rokonunkat kell hallgatni dugás közben. Már a gondolattól is hányingerem lett.

– A szó szoros értelmében nem – mondta Josh tárgyilagosan.

Ez a *szó szoros értelmében* dolog nem sokat javított a helyzeten.

Nem kellett nagy zseninek lenni hozzá, hogy kitaláljam, pontosan mit is jelent Josh válasza. Lehet, hogy konkrétan valóban nem közösül senkivel, de attól még valami történt éppen, és én marhára nem akartam tudni, hogy mi.

– Josh Chen.

– Most mi van? Te hívtál fel engem! – Valószínűleg eltakarta a kezével a mikrofont, mert ezeket a szavakat csak tompán hallottam, ahogy azt a bizonyos lágy, női nevetést is, meg azt az elfojtott sikolyt is, ami utána következett. Komolyan mondom, legszívesebben kimostam volna a füleimet, a szememet, meg az *agyamat* is.

– Az egyik srác elvitte a kocsimat, hogy hozzon még egy kis cuccot – mondta Josh. – De nyugi, megoldjuk. Küldd el a pontos helyet, és legyen nálad a telefonod. A gázspray még megvan, amit tavaly adtam a születésnapodra?

– Igen, amiért amúgy tényleg nagyon köszi.

Igazából egy új táskát szerettem volna a fényképezőgépemnek, de Josh úgy vélte, jobb, ha egy nyolcdarabos gázspray-kollekcióval lep meg. Persze, marhára soha nem használtam egyiket sem, úgyhogy a nyolc kis doboz – egy kivételével, ami a táskámban volt – még mindig ott csücsült valahol a szekrényem aljában.

A bátyám mindenesetre nem hallotta ki a szarkazmust a hangomból. Ahhoz képest, hogy mindenből ötöse van az orvosi egyetemen, néha eléggé fogalmatlan tud lenni.

– Szívesen. Maradj ott, ahol vagy, és egy srác nemsokára ott lesz érted. Az elővigyázatlanságodról meg majd később beszélgetünk.

– Elővigyázatos vagyok – tiltakoztam. *Tényleg ez volt a megfelelő szó?* – Nem én tehetek róla, hogy itt nincs... várj csak, mit is mondtál, egy *srác*? Milyen srác? Josh!

Késő. Letette.

Most komolyan, egyszer kérem tőle, hogy húzzon ki a szarból, erre egyből lepasszol az egyik ágyrajáró haverjának. Már az is kész csoda, hogy nem akadt ki jobban, te-

kintve, hogy a túlféltőből kétségkívül Josh testesítette meg a *túl*-t. Az Eset óta úgy tekintett magára, hogy ő immár a bátyám és a testőröm is egy személyben. Nem is hibáztatom ezért – a gyermekkorunk nagyjából az „elcseszett száz árnyalata” volt, legalábbis nekem ezt mondták –, én pedig tényleg nagyon szerettem őt, de az, hogy állandóan ennyire aggódik miattam, már egy kicsit sok volt.

Oldalt ültem a padon, és a táskámat úgy tartottam magam mellett, hogy valamennyire melegítse a bőrömet, amíg erre a titokzatos „srácrá” vártam. Igazából bárki lehetett. Josh aztán nem szenvedett hiányt barátokban. Mindig is ő volt Mr. Népszerű – a kosárlabdacsapat oszlopos tagja, a diákönkormányzat elnöke, a bálkirály a gimiben, a Szigma diákszövetség tagja, és persze a főiskolán is mindenki ismerte.

Én meg pont az ellenkezője. Nem teljesen népszerűtlen, de nem is vagyok igazán oda a rivaldafényért, és azt valom, hogy inkább legyen kevés jó barátom, mint rengeteg barátságos ismerősöm. Kettőnk közül mindig Josh volt a társaság középpontja, én meg csak ültem a sarokban, és olyan helyekről álmodoztam, amelyeket egyszer az életben nagyon szeretnék megnézni, de valószínűleg soha nem lesz rá alkalmam, hogy valóban megtegyem. Legalábbis, ha a fóbiámon múlik, akkor tutira nem.

Az a rohadt fóbiám. Tudom, hogy az egész csak mentális cucc, de érzésre attól még olyan, mintha fizikai betegség lenne. A szédülés, a gyors szívverés, az a bénító félelem, amitől mozdulni sem bírok, és teljesen lefagyok...

De nézzük a dolog jó oldalát: legalább az esőtől nem félek. Mert a tengereket, a tavakat meg a medencéket még csak el tudom kerülni, de az esőt... azért az már tényleg nagyon durva lenne.

Nem tudom, meddig kuporogtam a buszmegállóban, és átkoztam magam azért, hogy ennyire nem gondolkodtam előre, és visszautasítottam Graysonékat, akik szívesen el-

vittek volna magukkal a fotózás után. De nem akartam lábatlankodni, és persze azt hittem, hogy simán szerzek majd fuvart, aztán fél óra alatt vissza is érek a Thayer kampuszára, de aztán ahogy elhúztak, egyből ömleni kezdett az eső, én meg megszívtam.

Kezdett sötétedni. Tompa, szürke árnyalatok vegyültek az alkonyat hús kékjébe, és egy kicsit kezdtem félni, hogy az a titokzatos „srác” mégsem jön, bár tény, hogy Josh soha nem hagyott még cserben. Továbbá, ha valamelyik haverja nem szedne össze engem annak ellenére, hogy ő erre kérte, akkor másnap már járni se tudna az illető. Josh az orvosira járt, de ha a helyzet úgy kívánta, gondolkodás nélkül képes volt erőszakhoz folyamodni – főleg, ha abban a helyzetben, ami úgy kívánja, én is benne vagyok.

Egy autó fényszórói törtek át az esőfüggönyön. Hunyorogva néztem, és a szívem vadul kalapált, ahogy azt próbáltam mérlegelni, vajon ezt a kocsit küldte-e a bátyám értem, vagy pont valami pszichopata jön erre. Marylandnek ez a része egész biztonságos, de persze soha nem lehet tudni.

Aztán, ahogy a szemem hozzászokott a fényhez, egy kicsit megkönnyebbültem, bár két másodperc múlva megint megfeszült minden izmom.

A jó hír: felismertem a menő, fekete Aston Martint, ami közeledett felém. Josh egyik barátjáé volt, ami azt jelentette, hogy nem leszek benne az esti hírekben.

A rossz hír: az illető, aki ezt a bizonyos Aston Martint vezette, volt az *utolsó*, akit szerettem – vagy vártam – volna, hogy értem jöjjön. Mert ő aztán egyáltalán nem az a *persze, teszek a haveromnak egy szívességet, és megmentem a kis hugicáját* fazon. Hanem sokkal inkább az az *egy rossz mozdulat, és kicsinállak, valamint mindenki mást is, aki fontos neked* típus, és mindezt olyan nyugodtan, és olyan bámulatosan vinné véghez, hogy észre sem vennéd, hogy az egész életed lángokban áll, mígnem csak egy marék hamu marad belőled, ami ott hever a Tom Ford gatyás lába előtt.

Végighúztam a nyelvem hegyét a kiszáradt ajkamon, ahogy a kocsi megállt előttem, és az anyósülés felőli ablak lehúzódott.

– Szállj be!

Nem emelte fel a hangját – ő soha nem emelte fel a hangját –, mégis tisztán és érhetően hallottam az eső ellenére is.

Alex Volkov maga is egyfajta természeti erő volt, szerintem még az időjárás is hozzá igazodott.

– Remélem, nem azt várod, hogy kiszálljak és kinyisam neked az ajtót – mondta, amikor látta, hogy nem mozdulok. A hangja nagyjából annyira tűnt vidámnak, mint ahogy én éreztem magam az adott pillanatban.

Micsoda úriember.

Összeszorítottam az ajkamat, visszanyeltem a már fel törni készülő szarkasztikus válaszomat, aztán felálltam a padról, és bemásztam a kocsiba. Odabent hús gazdagság illatát éreztem, olyan volt, mint a fűszeres kölni és a finom olasz bőrhuzatok illata. Nem volt nálam törölköző, vagy ilyesmi, amit magam alá tehettem volna az ülésre, úgyhogy azon imádkoztam, hogy kárt ne tegyek a drága belsőben.

– Köszí, hogy eljöttél értem, nagyra értékelem – mondtam, hátha ezzel sikerül megtörnöm a kínos csendet.

Nem jött be. Rohadtul nem.

Alex nem válaszolt, még csak nem is nézett rám, csak nyomta a gázt, és egymás után vette a kanyarokat a csúszós úton, amely visszavitt a kampuszhoz. Vezetni is úgy vezetett, ahogy sétált, ahogy beszélt, ahogy a levegőt vette – nyugodtan és fegyelmezetten. Mindenben, amit csinált, ott motoszkált a veszély, figyelmeztetve azokat, akik elég örültek voltak hozzá, hogy az útjába kerüljenek, hogy a saját sírjukat ássák meg ezzel.

Tökéletes ellentéte volt Josh-nak, soha nem értettem, hogy lehetnek legjobb barátok. Ami engem illet, én meg voltam győződve róla, hogy Alex egy bunkó. Persze, biztos megvolt az oka, hogy ilyen lett, tuti valami lelki trauma

formálta egy érzelemmentes robottá. Amennyit Josh-tól hallottam, el tudom képzelni, hogy Alex gyermekkorában még a miénknél is rosszabb lehetett, bár a bátyámból soha nem tudtam kiszedni részleteket. Csak annyit tudtam, hogy Alex szülei kiskorában meghaltak, és egy nagy rakás pénzt hagytak rá, ő pedig a vagyonát mindjárt meg is négszerelte, amikor tizenennyolc évesen végre rátehetette a kezét. Na, nem mintha olyan nagy szüksége lett volna rá, mert már gimis korában írt valami modellező szoftvert, aminek köszönhetően már azelőtt multimilliomos lett, hogy szavazhatott volna.

A 160-as IQ-jával Alex Volkov zseni volt, vagy legalábbis nagyon közel állt hozzá, hogy az legyen. Ő volt az egyetlen a Thayer történetében, aki három év alatt lenyomta az osztatlan ötéves alap- és mesterképzést, és huszonhat évesen az ország egyik legsikeresebb építési vállalatának ügyvezető igazgatója lett. A fickó kész legenda volt. És tudta is magáról, hogy az.

Én meg már akkor is büszke voltam magamra, ha egyáltalán eszembe jutott, hogy egyik valamit a rengeteg óram, az iskolán kívüli tennivalóim, meg a két állásom között: a McCann Galériában voltam recepciós és emellett fényképészként is vállaltam megbízásokat, már ha valaki felkért. Ballagás, eljegyzés, kutyák szülinapi bulija, ami jött.

– Jössz Josh búcsúpartijára? – próbáltam újra valami beszélgetésfélét kezdeményezni. Ez a csend az agyamra ment.

Alex és Josh akkor lettek legjobb barátok, amikor nyolc évvel ezelőtt egy szobába kerültek a Thayeren, Alex minden évben nálunk vendégeskedett hálaadáskor, meg a különböző ünnepeken, de még mindig nem igazán ismertem őt. Alex és én soha nem beszélgettünk egymással, legfeljebb, ha Josh is jelen volt, illetve ha a vacsoránál a krumpolit kértük el egymástól, vagy valami hasonlót.

– Igen.

Akkor ezt megbeszéltük. A csevegésnek megint lőttek.

Elkalandoztak a gondolataim, az a millió és egy dolog kavargott a fejemben, amit a hétvégére terveztem. Megszerkeszteni Graysonék fotóit, összerakni a jelentkezésemet a Fiatal Fotósok Világszervezetébe, segíteni Josh-nak összepakolni a buli után...

Baszki! Elfelejtettem a tortát!

Már két hete megrendeltem, mert ez volt a maximális előrendelési idő a Crumble & Bake cukrászdánál. Josh kedvenc tortáját kértem: három réteg csoki, fagyasztott tej-karamellával, és csokipudinggal töltve. Ezzel általában csak a születésnapján kényeztette magát, de mivel éppen egy évre készült elhagyni az országot, gondoltam, talán most az egyszer megszegheti ezt az egyszer-egy-évben szabályt.

– Szóval... – A lehető legszélesebb és legragyogóbb mosolyomat varázsoltam az arcomra. – Ne akadj ki, de még be kellene ugranunk a Crumble & Bake-be.

– Ki van zárva. Már így is késésben vagyunk. – Alex megállt a pirosnál. Időközben visszaértünk a civilizációba, az esőcseppekkel teli üvegen keresztül egy Starbucks és egy Panera elmosódott körvonalai tűntek fel.

A mosoly továbbra is az arcomon maradt.

– Ugyan már! Nem nagy kitérő. Legfeljebb egy negyedóra. Tudod, a *Csokihalál* miatt, az a kedvenc tortája. Egy évre elutazik Közép-Amerikába, ahol tutira nincs ilyen cukrászda, és holnapután indul, szóval...

– Elég.

Alex ujjai a kormánykereket markolták, az én hormonoktól bevadult agyam pedig azon kattogott, hogy milyen gyönyörűek. Ez így elég hülyén hangzik, mert mégis kinek vannak gyönyörű *ujjai*? De Alex ujjai tényleg azok voltak. És ha már itt tartunk, fizikailag, vagyis külsőre *minden* gyönyörű volt rajta. A jádezőld szemek, ahogy a sötét szemöldökök alól előragyogtak, mint szikrázó sziklák a gleccserből, az állkapcsának élesen kirajzolódó vonala és az arccsontok elegáns íve, a keskeny arca, és a sűrű, vilá-

gosbarna haja, ami valahogy egyszerre tűnt kócosnak, és mégis tökéletesen ápoltnak. Olyan volt, mintha egy olaszországi múzeum valamelyik szobra kelt volna életre.

Hirtelen erős késztetést éreztem, hogy összeborzoljam a haját, ahogy azt egy kisgyerekekkel is tenném, csak azért, hogy ne legyen már ennyire tökéletes – mert az igazat megvallva ez eléggé irritáló volt számomra és a többi halandónak is –, de mivel egyáltalán nem vágytam a halálra, inkább szépen az ölemben tartottam a kezem.

– Ha elviszlek a Crumble & Bake-be, akkor csendben maradsz végre?

Semmi kétség, tutira megbánta, hogy eljött értem.

Még szélesebben mosolyogtam.

– Ha akarod...

– Remek – mondta és összeszorította az ajkát.

Ez az!

Egy-null ide!

Amikor megérkeztünk a cukrászdához, kikapcsoltam az övemet, és már épp nyitottam volna ki az ajtót, amikor Alex megragadta a karomat, és visszahúzott az ülésbe. A várttal ellentétben az érintése egyáltalán nem volt rideg. Inkább perzselő, szinte égette a bőrömet és az izmaimat, olyannyira, hogy a melegséget egészen a gyomromban éreztem.

Nagyot nyeltem. *Ezek a rohadt hormonok!*

– Mi van? Azt mondtad, késésben vagy, és amúgy mindjárt zárnak.

– Így nem mehetsz be – mondta, és közben alig észrevehető rosszallás tűnt fel a szája szélén.

– Mégis hogyan? – kérdeztem zavartan. Egy farmer és egy póló volt rajtam, az öltözékemben nem volt semmi kivetnivaló.

Alex a mellem felé biccentett. Én is odanéztem, és elborzadva felnyögtem. A pólóm! Fehér. Csuromvíz. Átlátszó. Nem is kicsit. Nem úgy, hogy ha valaki árgus szemekkel

bámul, akkor épp csak felfedezheti a melltartóm körvonalát. Nem. Ez teljesen átlátszó volt. Piros csipkés melltartó, kemény mellbimbók – hála a klímának –, szóval frankón látszott minden.

Gyorsan karba tettem a kezem, az arcom pedig hirtelen ugyanolyan vörös lett, mint a melltartóm.

– Ez végig ilyen volt?

– Igen.

– Szólhattál volna!

– Szóltam. Most.

Néha komolyan meg tudtam volna fojtani. Pedig egyáltalán nem vagyok oda az erőszakért. Miután megnéztem a *Shreket*, évekig nem bírtam megenni azokat az ember formájú kis sütitet, mert attól féltem, hogy Mézinek valamelyik rokonát eszem meg, vagy ami még rosszabb, magát Mézit, de Alexben volt valami, ami felébresztette a sötét oldalamat.

Hangosan kifújtam a levegőt, és közben ösztönösen leengedtem a kezem, totál megfeledkezve az átlátszó pólómról, mígnem Alex tekintete ismét a mellemre nem vándorolt.

Megint elpirultam, de elegendem volt abból, hogy csak üldögelek itt, és vele vitatkozom. A Crumble & Bake tíz perc múlva zárt, úgyhogy erre nem volt idő.

Lehet, hogy miatta, nem tudom, lehet, hogy az idő miatt, vagy hogy másfél órát gubbasztottam abban a rohadt buszmegállóban, de egyszer csak kitört belőlem az összes frusztrációm.

– Ahelyett, hogy ilyen bunkó módon bámulod a mellemet, nem adnád inkább kölcsön a kabátodat? Mert tényleg nagyon szeretném elhozni ezt a tortát, és méltóképpen elbúcsúztatni a bátyámat, a te legjobb barátodat, mielőtt elhagyja az országot.

A szavaim még ott visszhangoztak a kocsiban, amikor rémülten a szám elé kaptam a kezem. Most komolyan

a *mellemről* beszéltem Alex Volkov jelenlétében, és azzal vádoltam meg, hogy stíróli azokat? És még bunkónak is neveztem?

Édes istenem, ha most agyoncsapsz egy villámmal, nem leszek mérges. Ígérem.

Alex szeme néhány milliméterrel összeszűkült. Azt kell mondjam, hogy azon érzelmi reakciók közül, amelyeket a nyolc év alatt sikerült kiprovokálnom belőle, ez benne volt az első ötben. Ami azért nem semmi.

– Nyugi, nem bámulom a melledet – mondta olyan ridegen, hogy a bőrömön a vízcseppekből jégcsapok lettek. – Nem vagy az esetem, és akkor sem lennél az, ha történetesen nem Josh húga volnál.

Aú. Nem mintha engem olyan nagyon érdekelt volna Alex, de azért egy lánynak sem esik jól, ha bárki a másik nemből ilyen lazán elintézi.

– Mindegy. Akkor sem kell pörögni ezen – motyogtam. – Figyu, a C&B két perc múlva bezár. Légyszi, add ide a kabátodat, aztán már mehetünk is.

A tortát már előre kifizettem online, úgyhogy tényleg csak be kellett ugranom érte.

Az arcán megrándult egy izom.

– Majd én bemegyek. Így nem teheted ki a lábad a kocsiból, még akkor sem, ha felhúzod a kabátomat.

Alex előhúzott egy esernyőt az ülése alól, és ugyanazzal a lendülettel már szállt is ki a kocsiból. Úgy mozgott, mint egy párduc, volt benne valami fenséges kellem, ugyanakkor minden mozdulatából elképesztő intenzitás sugárzott. Ha akarta volna, simán lehetett volna belőle modell, bár szerintem ilyen „tré” dologra sosem adta volna a fejét.

Nem telt bele öt perc, már jött is vissza kezében a Crumble & Bake rózsaszín-mentazöld tortásdobozával. Az ölembe tette, összecsukta az ernyőjét és kitolatott a parkolóból, semmi hezitálás nélkül.

– Te szoktál néha mosolyogni is? – kérdeztem, miközben belenéztem a dobozba, hogy biztos nem keverték-e össze a rendelést. De nem. Tényleg *Csokihalál* volt benne.
– Jót tenne az egészségednek.

– Miért, mi a baj az egészséggemmel? – kérdezte Alex unott hangon.

– Akut karót nyelt-szindrómád van.

Már úgyis lebunkóztam, mit veszthetnék még egy sértéssel?

Lehet, hogy csak beképzelttem magamnak, de úgy tűnt, mintha egy pillanatra megremegett volna a szája, mielőtt válaszolt:

– Nem. Ez nálam krónikus.

A kezem lefagyott, az állkapcsom bemerevedett.

– M-most ez poén volt?

– Azt meséld el inkább, hogy mit kerestél ott kint az isten háta mögött egyáltalán – tért ki a válasz elől gyorsan másra terelve a szót.

Alex viccelt! El sem hittem volna, ha nem a saját fülemmel hallom.

– Fotózás volt. Ügyfelekkel. Van egy nagyon szép tó...

– A részletekre nem vagyok kíváncsi. Hagyjuk.

Alig hallható morgás tört fel a torkomból.

– *Te* miért vagy itt? Nem néztelek sofőrtípusnak.

– Épp itt voltam a környéken, te pedig Josh húga vagy. Ha meghalnál, unalmas lenne vele lógni.

Alex megállt a házam előtt. A szomszédban, vagyis Josh-nál villódzó fények világítottak, az ablakon keresztül táncoló és bulizó embereket láttam.

– Josh-nak elég szar ízlése van barátok terén – böktem oda. – Tényleg nem tudom elképzelni, hogy mit láthat benned. Nagyon remélem, hogy az a karó, amit lenyeltél, valami létfontosságú szervet is átszúrt. – Aztán mivel nekem volt gyerekszobám, még hozzátettem – Kösz a fuvart.

Fújtatva szálltam ki a kocsiból. Az eső már csak szemer-kélt, gőzölgő föld és a bejárati ajtó előtti hortenziák illata töltötte meg a levegőt. Letusolok, átöltözöm, és még átérek Josh bulijának a végére. Nagyon reméltem, hogy nem kapok tőle fejmosást azért, hogy ott ragadtam a fotózás helyszínén, és hogy elkéstem, mert egyáltalán nem volt kedvem ehhez.

Általában nem vagyok haragtartó, de rendesen felforrt az agyvizem, és legszívesebben bementam volna egyet Alex Volkovnak.

Annyira rideg volt, annyira arrogáns és... és... annyira *önmaga*. Totál felhúzott.

Szerencsére nem túl gyakran kellett találkoznom vele. Josh és ő általában a városban mászkáltak, Alex pedig nem szokott kijárni a Thayerhez, bár annak idején ő is idejárt.

Hála istennek! Ha évente egy két alkalomnál többször kellene elviselnem a társaságát, biztos beleőrülnék.

2. FEJEZET

Alex

– TALÁN INKÁBB FOLYTASSUK VALAHOL, AHOL... NYUGISABB. – A szőke lány végighúzta az ujjait a karomon, a mogyorószínű szeme csábítóan ragyogott, ahogy végignyalta az alsó ajkát. – Vagy nem tudom. Amihez kedved van.

Az ajkam felfelé görbült – annyira azért nem, hogy mosolynak lehessen nevezni, de annyira igen, hogy a gondolataimat tükrözze. *Amihez nekem kedvem lenne, ahhoz te kevés vagy.*

Hiába volt rajta rövid, szűk ruha, és hiába nyomta a csábos szöveget, nekem nagyon úgy tűnt, hogy inkább az a típus, akinél bejönnek a semmitmondó bókok, és általában ágyban szokott szeretkezni.

Én viszont sem bókolni, sem szeretkezni nem szoktam.

Egy bizonyos módon szeretek baszni, de abba csak egyes nők mennek bele. Nem kemény BDSM, de nem is könnyed. Semmi csók, semmi szemtől szembeni felállás. Ebbe a nők általában bele is mennek, később mégis mindig bepróbálkoznak, hogy valamennyit változtassanak rajtam, ilyenkor szoktam kipenderíteni őket. Nem tűröm magam körül az olyan embereket, akik képtelenek tartani magukat egy egyszerű megállapodáshoz.

Idővel aztán kialakult egy jól bejáratott kör, akik közül választhattam, ha le kellett vezetnem a feszültséget. Ott mindenki tudja, mire számíthat.

Ez a szóke nem fog bekerülni a körbe.

– Ma este nem – mondtam és megráztam a poharamban a jégkockákat. – Ez a barátom búcsúbulija.

A lány követte a tekintetemet, ahogy Josh felé fordultam, aki maga is néhány hölgy kitüntető figyelmét élvezte. Ott terpeszkedett a kanapén, amely azon kevés berendezési tárgy közé tartozott, melyek még megmaradtak a házban, miután mindent összecsomagolt az egyéves távollétéhez, és vigyorogva élvezte, ahogy három csaj kényezteti. Kettőnk közül mindig is ő volt a kedvesebb. Amíg én inkább kiakasztom az embereket, ő megnyugtatja őket, és az az igazság, hogy a szebbik nemhez való viszonya is épp az ellenkezője az enyémnek. Az ő mottója, hogy minél több, annál jobb. Úgyhogy valószínűleg mostanra már a belváros női populációjának a felét megdugta.

– Ő is jöhetne – mondta a szóke, és úgy helyezkedett, hogy a melle a karomat súrolja. – Én benne vagyok.

– Én is. – Ezt már a barátnője mondta, egy alacsonyabb barna, aki eddig nem sokat szólt, de azóta, hogy beléptem az ajtón, úgy bámult rám, mintha valami ízletes hús volnék. – Lyss és én *mindent* együtt csinálunk.

Ennél már az sem lett volna egyértelműbb, ha ezt a dekoltázsára tetováltatja.

A legtöbb srác örömmel élt volna a lehetőséggel, de engem már untatott a beszélgetés. Semmi nem hangol le jobban, mint a kétségbeesett nyomulás, ami az erős parfümjük illatánál is intenzívebben bűzlött.

Válaszra sem méltattam az ajánlatot. Inkább körülnéztem a helyiségben, hátha látok valami érdekesebbet, ami megragadja a figyelmemet. Az Archer Group ügyvezető igazgatójaként, meg a vállalkozói háttremnek köszönhetően válogathattam a lehetőségek közül, nem voltam rá-

szorulva a céltalan társas összejövetelekre. De Josh tényleg a legjobb barátom volt – azon kevesek közé tartozott, akiknek a társaságát el bírtam viselni egyhuzamban akár egy óránál tovább –, és hétfőn indul az egyéves önkéntes orvosi gyakorlatára Közép-Amerikába. Úgyhogy eljöttem, és próbáltam úgy tenni, mintha valóban itt szeretnék lenni.

Ezüstös kacaj szaladt végig a szobán. Egyből a hang forrása felé fordultam.

Ava. Hát persze.

Josh húga mindig olyan aranyos volt, olyan sugárzó, komolyan, néha már azt vártam, hogy virágok nőnek ki a földből a lába nyomán, és erdei állatkák gyűlnek köré, ahogy a mezőn sétálgat, vagy mit tudom én, mit szoktak az ilyen lányok csinálni.

A sarokban ácsorgott a barátnőivel, ragyogó arcáról sugárzott a vidámság, ahogy nevetett valamin, amit az egyikük mondott. Azon tűnődtem, hogy ez most igazi nevetés, vagy csak kamu. Mert a legtöbb nevetés – faszt, a legtöbb *ember* – kamu. Minden reggel felkelnek, feltesznek egy álarcot, attól függően, hogy az adott napon épp mit akarnak, illetve, hogy minek akarnak látszani a világ szemében. Olyanokra mosolyognak, akiket ki nem állhatnak, olyan poénokon röhögnek, amik nem is viccesek, és olyanoknak nyalják a seggét, akiket a legszívesebben a sárba tipornának.

Nem ítélem el őket. Ahogy mindenkinek, nekem is megvannak a saját álarcaim, méghozzá több rétegben is. Csak ellentétben másokkal, engem nagyjából annyira izgat a seggnyalás meg a felszínes beszélgetés, mint az, hogy tele nyomjam a vénámat hipóval.

Avát ismerve, igazi a nevetése.

Szegény lány, amint kikerül a Thayer védőburkából, a világ élve fogja felfalni.

Nem az én problémám.

– Hé! – Josh egyszer csak ott állt mellettem, a haja totál összekócolva, az arcán pedig széles vigyor. Az utánfutói eltűntek – vagyis, mégsem. Még ott voltak, és úgy táncoltak Beyoncéra, mintha állásinterjún lennének egy sztriptizbárban, a srácok meg csorgatták a nyálukat. *Férfiak*. A férfinemre ráférne egy kis tartás, és talán nem ártana, ha kicsit kevesebbet gondolkodnának a farkukkal. – Kösz, hogy beugrottál. Bocs, hogy eddig még ide sem tudtam köszönni. De hát, tudod... Nagyon lefoglaltak...

– Láttam. – Kicsit felhúztam a szemöldököm a szája sarkában elmosódott rúzsolt láttán. – Van itt valami kis íze az arcodon.

Erre még szélesebben vigyorgott.

– Becsületrend. Apropó, ugye nem zavartam meg itt valamit?

Futó pillantást vettem a szőkére és a barnára, akik egymással kezdtek foglalkozni, miután látták, hogy nem ragadták meg a fantáziámat.

– Dehogysis – csóváltam a fejem. – De száz dolcsiba, hogy nem fogod kibírni egy teljes évig ott az isten háta mögött. Se nők, se bulik. Halloweenre már itthon leszel.

– Kishitű barátom! Nők ott is lesznek, a buli pedig mindig ott van, ahol én vagyok. – Azzal kivett egy dobozos sört a hűtőből, és kinyitotta. – Amúgy erről már szerettem volna veled beszélni. Mármint arról, hogy lelépek – pontosított.

– Nehogy itt elérzékenyüljél! Ha barátságkarkötőt is vettél, akkor már itt sem vagyok.

– Baszd meg! – nevetett. – Akkor se vennék neked ékszer, ha te fizetnéd. Nem. Aváról van szó.

A poharam három centire megállt a számtól egy másodpercre, de aztán odahúztam, és a következő pillanatban már a whiskey édeskés tüzét éreztem a torkomban. Utálom a sört. Olyan íze van, mint a húgynak, de mivel Josh buli-

jain mindig ez a főital, általában szoktam hozni magammal egy üveg Macallant, ha benézek hozzá.

– Mi van vele?

Josh és a húga elég közel álltak egymáshoz, még akkor is, ha időnként annyit veszekedtek, hogy legszívesebben beragasztottam volna a szájukat. De hát a testvérek már csak ilyenek – ezt testközelségből nem igazán tudtam megtagasztalni.

A whiskey hirtelen megkeseredett a számban és egy kisebb grimasz kíséretében letettem a poharat.

– Aggódom érte. – Josh az állát dörzsölgette, és egyre komolyabb képet vágott. – Tudom, hogy nagy lány már, és tud vigyázni magára, kivéve, amikor időnként ott marad fuvar nélkül a halál faszán, amúgy kösz, hogy elhoztad, de az az igazság, hogy soha nem volt még hosszabb ideig egyedül, és néha túl... nem is tudom... szóval naiv.

Volt egy sejtésem, hogy Josh mire akar kilyukadni, és nem tetszett. Egyáltalán nem.

– De hát nem lesz egyedül. Ott vannak a barátnői... – biccentettem a lányok felé. Az egyikük, egy göndör vörös hajú, aranyárga szoknyában, amitől úgy nézett ki, mint egy diszkógömb, épp ekkor ugrott fel az asztalra, hogy ott rázza a seggét a hangszórókból üvöltő rapszámra.

Josh felhorkant.

– Jules? Ő magára sem tud vigyázni, nemhogy a húgomra. Stella ugyanolyan naiv, mint Ava, Bridget meg... Oké, neki van testőre, de ő meg nem sokat van velük.

– Ugyan, ne aggódj már annyit! A Thayer biztonságos hely, itt szinte soha nem követnek el semmilyen bűncselekményt.

– Igen, de mégis jobban érezném magam, ha tudnám, hogy valaki ránéz időnként, akiben megbízom, érted?

Faszom. A mozdony megindult a szakadék felé, és én semmit nem tehettem, hogy megállítsam.

– Nem kérnélek meg rá, tudom, hogy rengeteg szarság van a nyakadon, de tudod, pár hete szakított a pasijával, aki azóta is zaklatja. Mindig is tudtam, hogy egy barom-arcú állat, de ő persze nem hallgatott rám. Mindegy, szóval, ha fél szemmel rá tudnál nézni néha, érted, csak hogy tudjam, hogy nem nyírták ki vagy nem rabolták el, vagy bármi ilyesmi. Azzal nagyon leköteleznél.

– Már így is az adósom vagy, ahányszor kihúztalak a szarból – mondtam fintorogva.

– Ugyan már! Azt te is élvezted. Bőven rád fér a lazulás – vigyorgott Josh. – Szóval, akkor ezt vehetem igennek?

Megint Avára pillantottam. De most egy kicsit jobban megnéztem magamnak. Huszonkét éves, négy évvel fiatalabb, mint Josh és én, de a koránál néha fiatalabbnak, máskor meg idősebbnek tűnik. Egyszerűen ilyen volt, mintha már mindent látott volna – jót és rosszat egyaránt, az élet legmocskosabb dolgait –, és mégis, valahogy képes volt hinni a jóban.

Ez egyszerre volt röhejes és csodálatos.

Valahogy megérezhette, hogy őt bámulom, mert hirtelen abbahagyta a beszélgetést, és egyenesen rám nézett, az arcán rózsaszín pír jelent meg. A farmert és a pólót lila térdig érő ruhára cserélte.

Kár. Szép ruha volt, de a délutáni autózásunk jutott eszembe, amikor csuromvizes pólója úgy tapadt rá, mint egy második bőr, és a mellbimbói nekifeszültek a dekadens, piros csipkés melltartójának. Komolyan gondoltam, amit mondtam neki, azaz, hogy nem az esetem, de azért valljuk be, nem volt undorító látvány. Simán el tudtam képzelni, hogy leveszem róla azt a pólót, aztán a melltartóját a fogammal odébb húzom, és a számat rányomom azokra az édes kis megkeményedett csúcsocskákra...

A következő pillanatban elhessegettem magamtól eze-
ket a fantáziaképeket. Mi a fene ütött belém? Hiszen Josh húga. Ártatlan, őzikeszemű, és olyan aranyos, hogy

mindjárt elhányom tőle magam. Totál az ellentéte azoknak a mesterkéltné, életunt bigéknek, akik nekem be szoktak jönni az ágyban és az ágyon kívül is. Náluk nem kellett aggódni az érzelmek miatt, eszük ágában sem volt érezni bármit is velem kapcsolatban. Ava viszont *csupa* érzelem, némi pimaszsággal vegyítve.

Halvány mosoly jelent meg az arcomon, ahogy eszembe jutott, a ma délutáni elbúcsúzása tőlem. *Nagyon remélem, hogy az a karó, amit lenyeltél, valami létfontosságú szervet is átszúrt.*

Nem a legdurvább, amit valaha mondtak nekem, meszsze nem, de azért annál jóval agresszívabb, mint amit tőle vártam volna. Pedig még soha nem hallottam, hogy bárkiről vagy bárkire is rosszat mondott volna. Valami perverz élvezettel töltött el, hogy ennyire ki tudtam akasztani.

– Alex? – szólt rám Josh.

– Nem is tudom, haver! – Nagy nehezen levettem a szemem Ava lila ruhájáról. – Nekem nem nagyon megy ez a bébiszitterkedés.

– Édes faszom, ez nem bébiszitterkedés! – csattant fel. – Figyelj, tudom, hogy ez nagy kérdés, meg minden, de te vagy az egyetlen, akiben megbízom, mármint érted, hogy nem fogja...

– Hogy nem fogja megbaszni?

– Jézusom, haver! – Josh úgy nézett rám, mint aki citromba harapott. – Ne mondj már ilyeneket, ha a húgomról van szó. Azért ez így kicsit durva, de... végül is igen. Szóval érted, mindketten tudjuk, hogy neked nem az eseted, és még ha az is lenne, te soha nem tennél ilyet.

Enyhe büntudat szaladt át rajtam, ahogy felidéztem a néhány perccel ezelőtti fantáziaképeimet. Itt volt az ideje, hogy felhívjak valakit a mindenre kapható hölgy ismerőseim közül, ha már Ava Chenről fantáziálok.

– De nem is csak erről van szó – folytatta Josh. – Te vagy az egyetlen személy, akiben megbízom. Pont. Már-

mint a családomon kívül. És tudod, mennyire aggódom a húgomért, főleg, hogy van ez az ügy a volt pasijával. – Az arca elkomorult. – Esküszöm, ha még egyszer meglátom azt a tetves állatot...

– Jól van, vigyázok rá, ne aggódj! – sóhajtottam.

Ezt még meg fogom bánni. Az tuti. Eladtam a lelkem, legalábbis a következő egy évre. Általában nem nagyon szoktam megígérni semmit, de ha mégis, akkor be is tartom. Állom a szavam. Vagyis, ha egyszer megígértem Josh-nak, hogy vigyázok Avára, akkor az kurva élet, hogy vigyázni is fogok rá, ami nem pusztán abból fog állni, hogy kéthetente ráírok, hogy minden oké-e.

Innentől Ava az én védelmem alatt állt.

Megérkezett az az ismerős, szorongató érzés, felkúszott a nyakamhoz, és elkezdett fojtogatni, egyre durvábban, mígnem már alig kaptam levegőt, és apró fénypontok kezdtek táncolni a szemem előtt.

Vér. Mindenütt.

A kezemen. A ruhámon. Foltokban azon a krémszínű pokrócon, amit annyira szeretett –, amit Európából hozott az utolsó külföldi útjáról.

Az az ostoba készítés fogott el, hogy a puha gyapjúból szálánként tépjem ki a véres részeket, de mozdulni sem bírtam.

Csak álltam ott és bámultam a groteszk jelenetet a nappaliban – abban a helyiségben, ahol nem egészen fél órával korábban még melegség áradt, nevetés és szeretet. Most pedig hideg volt és élettelen, akárcsak a három holttest a lábam előtt.

Pislogtam egyet, és eltűntek – a fények, az emlékek, a hu-
rok a nyakam körül.

De vissza fognak jönni. Mindig visszajöttek.

– Te vagy a legjobb – mondta Josh, és rögtön visszatért a vigyor az arcára, most, hogy elvállaltam azt a szerepet, amit a hátam közepére sem kívántam. Én nem védelmező vagyok. Hanem romboló. Szíveket török, eltiprom az üzleti életben a versenytársakat, és nem érdekelnék a következők. Ha valaki annyira hülye, hogy belém esik, vagy keresztbe tesz nekem – egyébként erre a két dologra mindenkit egyértelműen szoktam figyelmeztetni, hogy soha ne merészeljék megtenni –, az úgy járt.

– Majd hozok neked, a faszom tudja, mit. Kávét. Csokoládét. Tonnaszám azt, ami ott menő. És tényleg tartozom neked egy óriási szívességgel.

Mosolyt erőltettem az arcomra. De még mielőtt válaszolhattam volna, megszólalt a telefonom.

– Mindjárt jövök – emeltem fel az ujjamat. – Ezt most fel kell vennem.

– Csak nyugodtan, haver!

Josh figyelmét már amúgy is az a szőke-barna páros vonta magára, akik az előbb még rám hajtottak, és akik a legjobb barátomban nálam sokkal hálásabb közönséget találtak maguknak. Mire elértem az ajtóig, és kiléptem a hátsó udvarra, hogy nyugodtan beszélhessek, már az inge alatt turkáltak.

– *Djanko!* – mondtam, ami ukránul annyit tesz: *nagybácsi*.

– Alex! – A nagybátyám hangja rekedten szólt a telefonban, évtizedek óta bagózott, és ami azt illeti, az élet sem bánt vele valami kesztyűs kézzel. – Remélem, nem zavartalak meg valamiben.

– Nem. – pillantottam vissza az üveg tolóajtón keresztül a bent bulizókra. Josh, amióta elkezdte az egyetemét, végig ebben a zezugos két szintes házban lakott, nem messze a Thayer kampuszától. Mielőtt megszereztem a diplomát, lakótársak voltunk, de aztán beköltöztem Washingtonba, hogy közelebb legyenek az irodámhoz – és távolabb a része-

gen visítózó főiskolásoktól, akik minden éjjel ott vonultak az épületek között, meg a környékbeli utcákban.

Josh búcsúbulijára persze mindenki eljött. Mindenki alatt pedig a Thayernek otthont adó marylandi Hazelburg lakosságának nagyjából a felét kell érteni. Őt tényleg mindenki imádta ebben a kisvárosban, és valahogy úgy éreztem, hogy ezeknek az embereknek Josh bulijai legalább annyira fognak hiányozni, mint ő maga.

Ahhoz képest, hogy mindig azt mondta, rengeteget kell tanulnia, elég sok időt hagyott a piákra meg a pinákra. Nem mintha ez negatívan hatott volna a tanulmányi eredményére. A kis mocsok simán hozta a kitűnő átlagot.

– Elintézted a problémát? – kérdezte a nagybátyám.

Hallottam, hogy kihúz egy fiókot, majd egy öngyújtó kattánását. Rengetegszer mondtam már neki, hogy hagyja abba a dohányzást, de ő csak legyintett. Hiába. A régi szokásokról nehéz megszabadulni. A rossz szokásokról meg pláne, Ivan Volkov pedig elérte már azt a kort, amikor az ember bármire legyinthat.

– Még nem. – A Hold egész alacsonyan járt az égen, sejtelmes fénybe burkolva az amúgy koromsötét hátsó udvar egy részét. Fény és árnyék. Az érem két oldala. – De meglesz. Már közel járok.

Az igazsághoz. A bosszúhoz. A megváltáshoz.

Ezt a három dolgot üldöztem már tizenhat éve, és felémésztette a lelkemet. Minden ébren töltött pillanatomat ezek foglalták le, minden álmomban és minden rémálomban ők köszöntek vissza. Ezek lettek az életem értelmei. Még olyan helyzetekben is, amikor valami más vonta magára a figyelmemet – a különböző testületi sakkjátszmák a cégben, az a múló élvezet, mikor belemerültem egy odaadó test ölelő forróságába –, ez a három mindig ott lapult a tudatomban, ők vettek rá, hogy egyre nagyobb célokat tűzzek ki magam elé, és egyre kíméletlenebb eszközökkel érzem el őket.

Tizenhat év soknak tűnhet, de hosszú távú játékos vagyok. Nekem nem számít, hány évet kell várnom, csak az a lényeg, hogy megérje a végén.

Látni annak az embernek a halálát, aki tönkretette a családomat? Csodálatos lesz.

– Jól van – köhögött a telefonba a nagybátyám, én pedig összeszorítottam az ajkamat.

Ideje volt már tényleg rávennem, hogy letegye a cigit. Az élet már évekkel ezelőtt kiölt belőlem minden érzelgősséget, de Ivan volt az egyetlen élő rokonom. Ő volt, aki befogadott, aki felnevelt, és mindvégig kitartott mellettem a bosszú felé vezető, tövisekkel szegélyezett utamon, úgy-hogy minimum ennyivel tartoztam neki.

– A családot nemsokára meglesi a békéjét – mondta.

Talán. De, hogy ez rólam is elmondható lesz-e... meglátjuk.

– Jövő héten lesz egy testületi ülés – mondtam másra terelve a szót. – Egész nap a városban leszek. – Hivatalosan a nagybátyám volt a vezérigazgató. Ő alapította egy évtizeddel ezelőtt az én irányításom mellett az Archer Group ingatlanfejlesztési vállalatot. Mi tagadás, nekem már kamaszkoromban kiváló üzleti érzékem volt.

A cég székháza Philadelphiában volt, de szerte az országban rendelkezünk irodákkal. Amióta Washingtonba költöztem, ez lett a vállalat igazi hatalmi központja, bár a testületi üléseket továbbra is a székházban tartottuk.

Pár évvel ezelőtt átvehettem volna a vezérigazgatói széket, a nagybátyám és közöttünk született megegyezés alapján, amelyet még akkor kötöttünk, amikor a céget útjára indítottuk. Azonban az ügyvezetői pozíció több szabadságot engedett meg, amire szükségem is volt ahhoz, hogy véghezvigyem a tervemet. Egyébként meg így is tudta mindenki, hogy én vagyok az erős ember a trón mögött. Ivan amúgy remek vezérigazgató volt, de az én stratégiámnak

köszönhattuk, hogy a cég egyetlen évtized alatt az 500 legnagyobb vállalat közé küzdötte fel magát.

A nagybátyám és én egy darabig még beszélgettünk az üzletről, aztán visszamentem a buliba. A fejemben beindultak a fogaskerek, ahogy sorra vettem az est fejleményeit – a Josh-nak tett ígéretemet, a nagybátyám noszogatását, amit az váltott ki, hogy a bosszúmat illetően kicsit el voltam maradva az ütemtervtől. Ezt a két dolgot valahogy össze kell tudnom egyeztetni az elkövetkező évben.

Fejben gyorsan átrendeztem az életem darabjait, végigjátszva minden eshetőséget, mérlegelve az előnyöket és hátrányokat, megvizsgálva a lehetséges kockázatokat, míg nem végül meghoztam a döntést.

– Minden oké? – szólt oda Josh a kanapéról, ahol a szőke már a nyakát puszilgatta, a barna keze pedig intim közelségbe került a nadrágszíj alatti területtel.

– Aha. – Elég bosszantó módon a tekintetem valahogy megint Ava felé vándorolt. Kint volt a konyhában, a félig már elfogyasztott torta fölött beszélgetett a többiekkel. Lebarnult bőre csillogott az izzadságtól, hollófekete haja lágy felhőként ölelte körbe az arcát. – Az előző kérésedet illetően... Azt hiszem, van egy ötletem.

3. FEJEZET

Ava

– REMÉLEM, KELLŐKÉPPEN ÉRTÉKELED, HOGY MILYEN JÓ barátnőd vagyok – ásította Jules, ahogy átbetorkáltunk a Josh háza felé néző udvarunkon. – Hogy képes voltam ilyen tetves hajnali időpontban felkelni, csak azért, hogy segítsek a bátyádnak kitakarítani meg összepakolni, pedig még csak nem is bírom a csávót.

Felnevettem, és belekaroltam.

– Utána kapsz tőlem egy karamellás moccacinót a Morning Roastban. Ígérem.

– Az a minimum! – mondta kicsit élénkebben. – Egy nagyot, extra ropogós szórással?

– Pontosan.

– Na jó – ásított megint. – Akkor talán megéri.

Jules és Josh nem bírták egymást, amit én mindig is egy kicsit furcsának találtam, hiszen sokban hasonlítottak egymásra. Mindketten imádtak bulizni, kedvesek voltak, rohadt okosak, és totál szívtiprók.

Jules tisztára Jessica Rabbit volt, csak humánusabb kiadásban. Csillogó vörös haj, krémszínű bőr, és mindehhez olyan formás testi adottságok, hogy mellette magamat elnézve folyton csak sóhajtozni tudtam. Amúgy általában

nem volt semmi bajom a külsőmmel, de az *Icipici Cici Bizottság* tiszteletbeli elnökeként azért el tudtam volna véselni, ha egy vagy két számmal nagyobb melltartót hordhatok, plasztikai műtét nélkül. A sors fintora, hogy Jules meg azért panaszkodott, hogy a dupla D-s melle húzza a hátát. Kellene egy Revolut alkalmazás csak mellekre, ahol egy gombnyomással tudnánk küldözgetni egymásnak a kosárméreteket.

Mint mondtam, nekem úgy általában nem volt bajom a kinézetemmel, de szerintem időnként mindenki elbizonytalanodik – még a supermodellek és a filmsztárok is.

Amúgy leszámítva a mellével kapcsolatos sirámaid, Jules a legmagabiztosabb ember volt, akivel valaha is találkoztam – eltekintve a bátyámtól, akinek az egója akkora, hogy simán elérne benne az Egyesült Államok keleti partvidéke, és még Texasnak is maradna hely. Mondjuk érthető, mindig is ő volt a nagy kedvenc, és bármennyire is fáj bevallani, hiszen mégiscsak a bátyámról van szó, de egyáltalán nem volt rossz pasi. Száznolcvan magas, sűrű fekete haj, hihetetlen élesen kirajzolódó arcélek, szóval őt aztán soha senki nem szokta elfelejteni. Komolyan, simán kinéztem belőle, hogy ha tehetné, csináltatna egy szobrot magáról, és kiállítaná a ház elé a pázsitra.

Jules és Josh soha nem fejtették ki nekem, hogy miért nem bírják egymást, de szerintem azért, mert túl sokat látnak önmagukból a másokban.

A bejárati ajtó már nyitva volt, úgyhogy nem fárasztottuk magunkat kopogással.

Legnagyobb meglepetésemre a ház egész tiszta volt. Josh a legtöbb bútort már a múlt héten elvitette egy raktárba, úgyhogy csak a kanapét kellett becsomagolni (amit később valaki még el fog vinni), néhány konyhai cuccot, meg azt a fura absztrakt festményt a nappaliban.

– Josh? – Hallottam, hogy visszhangzik az egész nappali, ahogy bekiabáltam. Jules leült a földre, és a mellkasá-

hoz húzta a térdét, arcán morcos kifejezéssel. Hiába, tényleg nem volt az a korán kelő típus. – Hol vagy?

– A hálóban!

Egy nagy csattanást hallottam odafentről, utána meg egy elfojtott káromkodást.

Egy perccel később Josh már jött is lefelé kezében egy méretes kartondobozzal.

– Kacatok, adományozásra. – magyarázta, és feltette a konyhapultra a dobozt.

– Egy pólót azért felhúzhatnál – fintorogtam. – Légyszi!

– És fosszam meg JR-t a reggeli szemtornától? – vigyorogott Josh. – Ennyire nem vagyok kegyetlen.

Nem én voltam az egyetlen, aki szerint Jules úgy nézett ki, mint Jessica Rabbit. Josh is folyton a rajzfilmfigura nevének kezdőbetűivel hivatkozott rá, amitől ő persze a falra mászott. Habár ő mindentől falra mászott, amit Josh csínt.

Jules felemelte a fejét és mogorván nézett rá.

– Jaj, ne már! Láttam már jobb felsőtesteket is az edzőteremben. Hallgass csak Avára és húzz fel egy inget, mielőtt még kijön belőlem a tegnapi vacsora.

– Nekem olyan mód tűnik, a hölgy igen sokat ellenkezik – mondta Josh vontatottan, és közben megpaskolta a kidolgozott hasizmait. – Ha a vacsora kijön, majd bemegy valami más...

– Na jó! – emeltem égnek a két kezemet, és gyorsan véget vettem a beszélgetésnek, mielőtt még egy életen át tartó lelki sérülést okozhatott volna nekem. – Elég a hülyeségből. Pakoljuk össze inkább a cuccaidat, mielőtt lekésed a gépet.

Szerencsére Josh és Jules a következő másfél órában egész normálisan viselkedett, amíg összeszedtük a maradék holmit, és bepakoltuk az egyterűbe, amit a költözködéshez bérelt ki.

Végül már csak a festmény maradt.

– Remélem ebből is adomány lesz – nézegettem a hatalmas vásznat. – Szerintem a kocsiba nem is fér be.

– Egy fenét. Ezt egyszerűen itt hagyom. Amúgy is tetszik neki.

– Kinek?

A legjobb tudomásom szerint még nem vette ki senki Josh házát. És még csak július volt. Azt hittem, hogy majd csak közvetlenül a félévkezdés előtt fog bérlőt találni.

– Majd meglátod.

Nagyon nem tetszett nekem ez a mosoly az arcán. Egyáltalán nem tetszett.

Odakintről egy kocsi mély motorhangja törte meg a csendet.

Josh mosolya egyre szélesebb lett.

– Jobban mondva, rögtön meglátod.

Jules és én egymásra néztünk, aztán már rohantunk is a bejárati ajtóhoz.

A felhajtón a jól ismert Aston Martin állt, és Alex szállt ki belőle, aki szexibb volt, mint amennyire bárkinek is jogában áll szexinek lenni egy egyszerű farmerben, sötét napszemüvegben és egy könyékig feltúrt ujjú, fekete ingben.

Lekapta a napszemüvegét és hűvös tekintettel mért végig bennünket, mint akit egyáltalán nem hat meg, hogy a bejárati ajtó előtti lépcsőn felsorakoztunk a szívélyes fogadására.

Bár én egyáltalán nem éreztem semmi szívélyességet magamban.

– De... de hiszen ez Alex – dadogtam.

– És naggggyon dögös, tenném hozzá, úgy mellékesen – mondta Jules és a bordáim közé bökött, mire én morcos képpel néztem vissza rá. Kit érdekel, ha dögös? Attól még egy barom.

– Helló, haver! – pacsizott vele Josh. – A cuccod?

– Majd a költöztetőik hozzák.

Alex futó pillantást vetett Julesra, aki úgy nézett rá, mint egy vadiúj, csilivili játékra. Josh mellett még Alex volt az egyetlen fickó, aki nem indult be a bájaitól, amit ő feltétebb sértőnek talált. Ugyanakkor remek kihívásnak is érezte a dolgot, valószínűleg azért, mert a legtöbb férfi már azelőtt a lába előtt hevert, hogy egyetlen szót is szólt volna.

– Na várjunk! – emeltem fel a kezem, miközben a szívem a mellkasomban kalapált a pánik ritmusára. – Költözte... Mi van? Te nem költözől *ide*.

– De igen – tette Josh a vállamra a kezét, és pajkosan kacsintott. – Ő lesz az új szomszédod, Hugicám.

Csak kapkodtam a fejem ide-oda Josh és Alex között, aki nem is vághatott volna unottabb képet a beszélgetéshez.

– Nem! – Annak csak egy oka lehetett, hogy Alex Volkov otthagyja a washingtoni kényelmes luxuslakosztályát, és ideköltözik Hazelburgbe, és az új fényképezőgépet tettem volna rá, hogy ennek semmi köze az egykori főiskolai idők iránti nosztalgiához. – Ne, ne, ne, ne, ne!

– De, de, de, de de.

– Nekem nem kell bébiszitter – néztem meredten a bátyámra. – Huszonkét éves vagyok.

– Ki mondta, hogy bébiszitternek jön? – vont vállat Josh. – Csak rendben tartja nekem a házat, amikor jövőre visszajövök, szeretném még egyben találni. Ennyi.

– Egy fenét! Azt akarod, hogy engem tartson szemmel.

– Az már csak hab a tortán – lágyult el Josh arca. – Nem árt, ha van valaki, akihez fordulhatsz, ha én nem vagyok itt, főleg most, hogy van ez a dolog Liammel.

A volt pasim említésére összerezentem. Liam folyton hívogatott, amióta másfél hónapja rajtakaptam, hogy megcsal. Még a galériába is bejött, ahol dolgozom, és ott könyörgött nekem, hogy adjak neki még egy esélyt. A szakításunk engem viszont nem küldött padlóra. Pár hónapig jártunk, és nem voltam szerelmes belé, vagy ilyesmi,

viszont az egész szitu szépen a felszínre hozta a bizonytalanságomat. Josh attól félt, hogy ez az ügy Liammel elfajulhat, de azért legyünk őszinték, Liam mégiscsak egy kezdő közgazdász, aki Brooks Brothers-es ruhákban jár és pólót játszik. Nem hiszem, hogy bármi olyasmit tenne, ami összeköcolhatná a tökéletesen belőtt séróját.

Inkább csak kínosnak éreztem, hogy randiztam vele, a testi épségemért nem aggódtam.

– Azt egyedül is el tudom intézni – vettem le Josh kezét a vállamról. – Hívd fel a költöztetőket, és mondd le őket! – mondtam Alexnek, aki nem is figyelt ránk, végig a telefonját pörgette. – Egyáltalán *nem* kell ideköltöznöd. Egyéb-ként is... neked nem Washingtonban kell lenned a munkád miatt?

– Az innen húsz perc kocsival – mondta anélkül, hogy felpillantott volna.

– Csak úgy mondom, hogy én totál benne vagyok, hogy ideköltözz mellénk – szólalt meg Jules. *Áruló*. – Félmeztelesen szoktál füvet nyírni? Ha nem, ideje kipróbálnod.

Alex és Josh arca egyszerre fintorodott el.

– Te! – fordult felé Josh. – Ne kavarj itt bele semmibe, amíg nem vagyok itt.

– Aranyos, hogy azt hiszed, beleszólhatsz az életembe.

– Leszarom az életedet. Engem csak az érdekel, hogy Avát ne vidd bele az agyrém hülyeségeidbe.

– Akkor hadd súgjak meg valamit: Ava életébe sem szólhatsz bele. Azt csinál, amit akar.

– Ő a húgom...

– Nekem meg a legjobb barátnőm...

– Emlékszel, amikor miattad majdnem letartóztatták...

– Jaj, kattanjunk már le erről! Az három éve volt...

– Elég! – nyomtam a halántékomhoz az ujjamat. Ezek tényleg olyanok, mint a gyerekek. – Hagyjátok már abba! Josh, te ne szólj bele az életembe! Jules, te pedig ne provokáld!

Josh karba tette a kezét.

– Mivel a bátyád vagyok, az a dolgom, hogy megvédek, és kinevezzek magam helyett valakit, amíg nem vagyok itt.

Vele nőttem fel, pontosan ismertem ezt a nézését. Nem kamuzott, totál komolyan gondolta.

– És Alex lesz a helyettesed? – kérdeztem lemondóan.

– Nem vagyok én semmiféle „helyettes” – mondta Alex ridegen. – Ne csinálj semmi marhaságot, akkor minden oké lesz.

Felnyögtem és a kezembe temettem az arcomat.

Rohadt hosszú lesz ez az év.